

σω και δυ ση η χω Μω σει ^Δ και Παι δες ζη η η
 λος Θε ου τρεις α να λω τους τω πυ ρι υ μνω δου
 ους εδει ξε ^Γ παν τα τα ε ερ γα τον Κυ ρι ον υ
 μνει ει τε και υ περ υ ψου ου τε εις παν τας τους αι
 ω ω νας ^Γ ξ
κ
 Λ υ ει τα δε σμα και δρο σι ι ζει την φλο ο
 ο ο γα ^ξ ο τρι σο φεγ γης της Θε αρ χι ας τυ
 υ υ προς ^ξ υ μνου σι Παι αι δες ^Δ ευ λο γει ει
 δε τον μο νον Σω τη η ρα και παν τουρ γον ως ε
 ερ γε ε ε ε την ^ξ η δη μι ουρ γη θει ει σα
 συ υμ πα σα κτι σι ^ξ ι ι ις

Ἡ Θ' Ὡδή. Ἦχος Βαρύς. Γα

Μ η της φθο ρα ας δι α πει ρα κυ ο φο ρη σα

το ^Γλα οι φυ λαι και γλω ωσ σαι τα ^Γθει α με

γα ^Νλει α της Τρι α δος γνω σιν μυ ου ου με ε νοι

Ἦχος δ' Βου

^Β
Χ αι ροις Αν νασ σα μη τρο πα αρ θε νον κλε ος ^ε ^κ

^Δ α παν γαρ ευ δι νη τον ^Β ευ λα λον στο ο μα ^ε ^κ ρη

τρε ευ ον ου σθε νει σε μελ πειν α ξι ως ^Δ ^ε ^κ ι

λιγ γι α δε νους ^Δ ^ε α πας σου τον το κον νο ει ν ^Δ ^ε ^κ ο

θεν σε συμ φω ω νως δο ξα ζο μεν ^ε ^κ

^Β
Δ ο ξα Πα τρι και Υι ω ^Δ ^ε και α γι ω Πνευ μα τι ^ε ^κ

^Β
Υ δειν ^ε ^κ οι κε την φυ σι ι ζω ον Κο ρην ^ε ^κ

^Δ ^Β
μο νη γαρ εν δι νη σι κε κρυ φει Λο γον ^ε ^κ νο σου

^Δ
σαν αλ θαι νου σαν την βρο των φυ σιν ^Δ ^ε ^κ ος δε ξι οις

^Β
 κλι σμοι οι σι νυν ι δρυ με νος Πα τρος ^Δ ^Ω πε πον

θε την χα ριν του Πνευ μα τος ^ξ ^κ

^Β
 Και νυν και α ει και εις τους αι ω νας των αι ^ξ ^κ
 ω νων α μην

^Β
 Ο σοις ε πνευ σεν η θε ο ορ ρυ τος χα ρις ^ξ ^κ

λαμ πον τες α στρα πτον τες ηλ λοι ω με νοι ^ξ ^κ ο

^Δ
 θνει αν αλ λοι ω σιν ευ πρε πε στα την ^Δ ^Ω ι σο

^Β
 σθε νου ου σαν την α τμη τον ει δο τες ^ξ ^κ σο φη ην

τρι φεγ γον ου σι αν δο ξα ζο μεν

Καταβασία : Μή τῆς φθορᾶς (σελ. 253)
 Χαίροις Ἀνασσα (σελ. 255)

Τὸ τέλος

^Δ ^Ω ο θεν σε συμ φω ω νως δο ξα ζο με ε ε ε εν

Ἑξαποστειλάρια. Ἦχος γ' Γα

^Γ ^Ω ^Γ ^Ω ^Π
 Τ ο πα α να γι ον Πνε ευ ευ μα ^π ^Ω το προ ι